

Fets

Primer de tot, he de dir que no sé per on començar. Records m'ofeguen a la vegada que intento seleccionar el més oportú per aquest moment. Mirant a la calorosa llum que el sol desprèn, sento com si el vent se m'emportés sense límit algun. Deixo de pensar i em relaxo. El temps decidirà la melodia exacta. Tanco els ulls i tot comença. Porto 14 anys allunyat de la meva família. Un error del passat, ha fet de la vida el que abans un mateix no volia ser. Amagat entre les ombres, t'empenedeixes de ser humà, de no ser perfecte, de no saber dir no a les situacions en què ho requereixen. Deixant escapar aquestes últimes paraules, dono pas al que va ser i, el que serà, el meu error.

Era un més entre la gran multitud. Malgrat ser tímid de caràcter, no tenia dificultat per fer amics. Habitualment, havent acabat els deures de l'escola, me'n anava a pescar als afores del poble. Allí, on el silenci es desprenia del que havia acumulat, tot el grup ens trobàvem parlant de les nostres preocupacions sobre temes que anaven sorgint, deixant marxar així, paraules escrites en l'aire. A vegades, ens quedàvem adormits fins que un nou dia recobria els records de l'anterior i, deixant anar amb ell, la seva melodia.

No obstant això, cadascú de nosaltres tenia les seves responsabilitats a les quals no podia deixar passar, com un simple pensament, sense poder ser escrit i el qual s'oblida durant els segons en què es recorda. Ens anàvem fent grans, perdent així mateix, l'esperança de sentir-se jove. Ja no érem els que havíem estat en un moment.

El significat que li donàvem a ser gran havia canviat i, amb ell, la nostra forma de ser. Tot i tenir responsabilitats i un futur per endavant, no ens havíem oblidat del grup. El dia anterior a la graduació, vam quedar tots junts, per passar l'última nit de llibertat, abans d'endinsar-nos en els camins respectius.

Ningú de nosaltres s'hauria imaginat que aquella nit canviaria radicalment el nostre futur.

Sense pensar-ho dues vegades, vam decidir passar la nit al lloc on ens retrobàvem cada dia,. Portaríem begudes, menjar i sacs de dormir. Seria el record d'aquell lloc on havíem passat la major part del temps de les nostres vides.

Vam arribar. Preparat tot per començar, un d'ells va treure ampolles de cervesa per a tothom. Aquell va ser el primer senyal que tindria que haver vist. Mai havia provat l'alcohol. Tots em pressionàvem i jo ,sense tindre temps de pensar, en un tres i no res ja m'havia begut un parell . Dos noies que passaven per allà, es van aturar al veure una colla de xicots en mig del bosc. Sense cap coneixement , les vam forçar per treure`ls-hi la roba. En un moment de silenci,, les nostres mirades ja ho deien tot: *“Entre tots ho farem”*.

El temps passava, i la conquesta de l'alcohol sobre el nostre cos, va traspasar la línia del no retorn. Una navalla es va clavar en un cos innocent. Aleshores, la por ha ser descoberts va donar pas a l'últim acte de la nit. Ja no hi havia testimonis.

Finalment, vam pagar el preu. 28 anys de presó s'escrivien en la nostra vida, deixant marxar així, els bons records de la infància.

Davant el tribunal, tots ens vam declarar culpables. Obrint de nou els ulls, la foscor entra a través de la retina, deixant passar així els mals records. Em costa de comprendre com vaig ser capaç...

No és la falta de llibertat dintre d'aquests barrots, ni la falta d'expressió dintre de les meves paraules... Mai més seré lliure, sóc presoner dels meus fets.